

TÖK.

18-dik szá-
még beküld-
ngár Rózsa,
legyen olyan
ülönben nem
thász Margit.

ÁJA.

p oly bőséges
. Már át van
ked is kedves
gy végképen
kertü elefánt,
p példányok.
an nem igen
t te szép sike-
jobban, mint
t? — Tiszti
való, szívesen
st kellene is
nem. — Bau-
i, hogy »Nyir-
y valahonnan
ozzám a leve-
y Mariska.
mely a szép
mesen javult;
Gyula. Lát-
kád még nem
ról nem mon-
— Schegerin
agy seregében
anan »tudod«
avulásod híré-
y“. Egy mor-
mutatkozik
úszakolni. —
»nem az ön
ügyelni.« De
a szerkesztő-
talhoz fordul-
ugyan keserű
édes és hideg.
vánhat magá-
. — „Falusi
ra: a küldé-
nz-szerzésnek
elyen ön akár
Több levélről a

m figyelembe.

menaeum épület.
apesten.

BUNDÁS BÚJA. (Lásd a 342. lapon.)

A SZERENCSE.

— Kicsi beszélyke. —

OLÁNKA épen haza érkezett három heti távollét után. Mialatt a ládából kirakosgatta holmiját, elmesélgette a mamának, hogy és miképen folytak a dolgai ott a néniéknél, a kikenél látogatóban volt. Most történt először, hogy a mama nélkül volt hosszabb ideig máshol. Mikor utra indult, nagyon büszkén gondolt arra, milyen jelesül fog ő ott szerepelni, mennyi dicséretet és dicsőséget arat; de mikor haza érkezett, épen séggel nem volt kedve hivalkodni, mert csupa olyan esetei jutottak eszébe, melyekkel nem igen lehetett dicsekedni.

De ha nem dicsekedett, nem is titkolta el. Sokkal jobban szerette a mamát és sokkal őszintébb, tisztább lelkű volt, hogysen szenteskedni akart volna.

— Nagyon jó volt ott a néniéknél, csak az volt a baj, hogy sokszor ért holmi kisebb-nagyobb kellemetlenség. Hiszen tudod, kedves mamácskám, nekem soha sincs szerencsém...

— No, azt épen nem tudom oly bizonyosan.

— De igen, ugy van, százszor tapasztaltam, nekem nincs szerencsém... és ott a néniéknél még annyira sem volt, mint máskor. Ez már szent bizonyos. Ami a többieknek jól sikerült, amiben örömtelt, abból nekem okvetetlenül valami boszuságom származott. Ha kiküldött a néni, hogy virágot szedjünk a vendégszobában levő nagy virágtartókba, hát én bizonyosan oda tévedtem azokhoz a rózskához, a melyekről Endre bácsi azt

mondta, hogy azokat nem szabad bántani; ha egy kis rezedát akartam letépni, bizonyosan gyökerestől a kezemben maradt s ekkor meg a vén kertész zsémbelt; ha bujócskát játszottunk s valami bokor mögé bujtam, hát ott bizonyosan volt valami ritka fácska vagy csemete, amelyet megrongáltam s akkor aztán Endre bácsi boszankodott.

— Méltán, mert nem vigyáztál hol jársz, mit csinálsz.

— Dehogy nem, kedves mama! Ugy vigyáztam, hogy már szinte lépni is alig mertem. De hát mi lett belőle? Hogy kárt ne tegyek a virággyakban, inkább oldalvást jártam, ott meg a ruhám minduntalan bele akadt valami tövises ágba... no, majd meglátod, milyen állapotban vannak a ruhám... magam is röstellem és sajnálom. Hát még a szép kék virágos napernyőm! No, az már csakugyan boszantó volt! A hányszor csak napernyővel indultam sétálni, mindig utólért a zápor. Persze védenem kellett a kalapomat, ruhámat s a szegény napernyő ment tönkre.

— Természetesen. De ha indulás előtt kissé szét tekintesz az égen, milyen időt várhatni, akkor nem ért volna ilyen baj.

— Oh, dehogy nem tettem! Valahányszor borus volt, vittem a nehéz ernyőt. De hát mondom, nincs szerencsém. A hányszor ernyőt vittem, csak azért is mindig eloszlottak a felhők, kisütött a nap s én kénytelen voltam azt a nagy parupnyit czipelni.

— De hát a többiek?

— Nem tudom én, hogy csinálták, de ők mindig eltalálták.

— Alkalmasint mindig tanácsot kértek Endre bácsitól, a ki nagyon tapasztalt ember és tudta, mire lehet előre számítani.

— Meglehet... nem tudom... de az bizonyos, hogy szörnyen boszantó volt, mikor örökösen üldözött a balszerencse. És nemcsak az időjárással volt ez így, de mindenben. Egyszer a szakácsné megbetegedett s a néni azt mondta, segítsünk a szobaleánynak az ozsonna elkészítésében és a terítésben. Nagyon szívesen tettük, mulatságunk telt benne. Hát persze nekem csak bajom lett belőle. Én azt vállaltam magamra, hogy a tejet forralom fel. Hát nem kifutott? És mikor oda ugrottam, hogy gyorsan félre huzzam, teljesen kilocsant. De még ez sem volt elég, hanem épen ott kellett közel lenni Mariskának, a forró tej a kezére ömlött és ugyancsak össze forrázta. És ez még semmi. Hozzá fogtunk a terítéshez...

— No, már ettől előre félek! szólt közbe a mama mosolyogva.

— Nem is hiába... Persze, mamácska, megint azt fogod mondani, hogy ügyetlenkedtem... pedig dehogy! De hát hiába, a kinek nincs szerencséje! Én a csészéket raktam fel. Természetesen nem hordozhattam mind egyenként, hanem egymás tetejére raktam hármát-négyet... hát nem megbillent?! A két felső leesett és összetört. És ez még nem lett volna olyan nagy szerencsétlenség, de épen legfölül volt a nénike kedvencz csészéje. Nos, nem borzasztó ez? Mért nem tudott az a legalsó lenni?

— Arról biz' az a szegény csésze nem tehetett, kedves leányom. Ha gondo-

sabb vagy és ügyelsz rá, hogy a néni kedvencz csészéjének ne essék baja, akkor nem lett volna a legfelső. Képzelem, milyen ügyetlen hirbe keveredtél.

— Oh dehogy! Sőt a bácsi mindig azt mondta, hogy ügyes vagyok. Sokszor felolvastam neki s igen szerette... Egyszer aztán sok vendéget hívott és azt kívánta, hogy mi lányok majd szavaljunk a társaság előtt szép költeményeket.

— No lám! Tehát mégis csak volt szerencsés napod is.

— Volt ám! Csakhogy nem volt benne köszönet! Megint csak azt tapasztaltam, hogy semmiben sincs szerencsém. A bácsi maga választotta ki a verseket, melyeket be kell tanulnunk és szép könyvtárából ide adta a könyveket. Mariska egy ócska, kopott könyvet kapott, a Vörösmarty verseit. Én egy szép diszkötésű könyvet kaptam, Petőfi verseit. Ezeket a bácsi nagyon szereti... a könyv gyönyörűen volt bekötve, aranyozva, képek is voltak benne...

— Jaj, akkor már félek, szólt közbe a mama. Bizonyosan leöntöted tintával.

— Dehogy öntöttem! Ugy vigyáztam rá, mint a szemem fényére. Még csak közel sem mentem az asztalhoz, a hol a tinta volt. De hát mi haszna! A kinek nincs szerencséje, azt utoléri a baj, akár hogy óvakodik is. És már legalább csak egy nappal később következett volna be! Olyan kedvvel tanultam, hogy már a kitűzött nap előtt pompásan tudtam a versemet. Este könyv nélkül is elszavaltam Mariskának és előre örültünk, milyen jól fog sikerülni. Mariska is tudta a maga versét, de mégis bele kellett néha néznie

a könyvbe. Nem is akarta elhinni, hogy én hibátlanul mondom el a magamét. Nem tudtam akkor hamarjában meggyőzni, mert már a hálósobában voltunk, mikor erről beszélgettünk. Hamarjában el is felejtettem, hol a könyv, de reggel be akartam bizonyítani, hogy jól tudom a verset. Hanem a könyvet nem találtam.

Törtém a fejemet, hol lehet? — csak nem jutott eszembe. Pedig ráértem volna még lapozgatni benne, mert az idő roszt fordult, egész éjjel zuhogott az eső, reggelre sem állt el. A bácsi is bejött hozzánk, hogy egy kis próba-szavalást tartsunk és kerestük újra a könyvet. De nem találtuk.

Amint javában keressük, benyit a kertész és átad a bácsinak valami agyonázott, lucskos holmit — hát a könyv volt!

— A kertben találtam a padon, ott ázott egész éjjel, hát bizony tönkre ment.

Nem tagadom, én felejtettem ott... De hát ha csak egy kis szerencsém van, nem találhatta volna meg a kertész még az este? Vagy mért kellett épen akkor annak a nagy esőnek jönni? Ha nem esik, nem lett volna semmi baj... így pedig a bácsi nagyon haragudott, én meg sirtam, a szavalás elmaradt. Ilyen baj csak engem érhet, mert semmiben sincs szerencsém!

Most már nem mosolygott a mama, hanem elkomolyodott és így szólt:

— Kedves leányom, hiába akarod magaddal elhitetni. Nem abban van a hiba, mintha téged valami gonosz balszerencse üldözne. Ami veled történt, ez semmiképp sem véletlen szerencsétlenség, hanem azt mind csupa merő ügyetlenkedés és gondatlanság okozta. A ki hiu és képze-

lődő, az szereti az ilyen bajokat ráfogni arra, hogy nincs szerencséje. Ez persze nagyon kényelmes mentség, csak az a nagy hiba van benne, hogy aki ezt teszi, az soha nem is jut ki a kisebb és nagyobb bajokból.

— Oh, mamácskám, de hát mit tegyek?

— Egy igen egyszerű dolgot. A saját tetteid következményeit ne fogd rá a véletlenre, a balszerencsére. Van bizony olyan baj is elég, melyet nem magunk okozunk és nem is tudunk elhárítani; de amit a magunk tetteivel okozunk, annak csak mi magunk vagyunk az oka. Neked tehát nem azon kellene sopánkodnod, hogy nincs szerencséd, hanem azt kellene belátnod, hogy szeleskedve, gondatlanul fogsz hozzá mindenhez, ebből pedig baj támad. Ha ezt belátnád, akkor mindjárt iparkodnál, hogy ne okozz bajt magadnak és másoknak; meggondolnád, mit csinálsz; figyelmes, ügyes lennél, s ha mégis hibát követnél el, utána gondolnál, mivel okoztad, és máskor bizton elkerülnéd. Így aztán nem is telnék valami sok időbe és fáradságba, s meggyőződnél, hogy nincs okod panaszra a szerencse ellen.

Nagyon érezte Jolánka, hogy a mama igazat mond.

— Megpróbálom, kedves mama... ha segítenél!

Persze, hogy a jó mama szívesen segítette. És csakugyan nem mult bele sok idő, már egészen másképp látta a világot, nem keveredett bajokba és maga nevette, mikor eszébe jutott, hogy régebben annak rőtta fel bajait, hogy nincs szerencséje.

KAKAS-PARÁDÉ.

A SOR élén kicsi kakri,
 Alig tud még nyikkantani.
 Hívsága mindenben rá vall:
 Hosszakat lép rövid lábbal.
 »Kukorikú, kukorikú!«
 Így zenegenél, te kis hiú.
 S nem tudsz máskép, mint így ni:
 »Tyityiri tyi, tyityiri tyi!«

A másik, bár több legény,
 Szintén soványka szegény.
 Kis pajtását követi,
 Az jó helyre vezeti.
 »Gok-gok-gok!
 A főkakas én vagyok,
 Legkülönb az éneklésem,
 Deli, rátartós lépésem.
 A magam-tartása kényes,
 Farkam tolla bokros, fényes.
 A fejemben piros kucsma, tarajos,
 A csizmámom sarkantyú van, haragos.
 Magyar kakas a nevem,
 Azt büszkén is viselem!«

»Gúgom-gikk, gúgom-gikk!
 Én vagyok a
 Kakas-sorba'
 Legerősb, s legnagyobbik.
 Izmos ám a lábam ina
 Segít bármily hosszú útra,
 Szülő hazám Kokhinkina,
 A nevem meg Brámaputra.
 Gúgom-gikk, gúgom-gikk —
 Vagyok a legnagyobbik!«

Sem alacsony, sem magas:
 Ez az ötödik kakas.
 »Kinai a származásom,
 Veszekedés nem szokásom;
 Annál éhesebb a bendő,
 Soh' sincs benne elegendő.
 A sok ételt hol vegyem? . . . .
 Mindig éhes a begyem!
 Hivatalosak vagyunk
 Kakrinál ma nagy ebédre —
 Nála torkig jóllakunk,
 Nagy biztosan ezt igérte.
 Arok mellett, azt mondja,
 Kiterítve nagy ponyva,
 Azon piros buza-szem
 Sok ezrével szárad.
 Abból bővecskén eszem,
 Mig szám belefárad.«

Tyúk-asszonyok gíggel-goggal,
 A jércze-kisasszonyokkal —
 Hogy előttük elsorjázunk
 S teljes tolldíszben pompázunk,
 A délczeg felvonulásról
 Azt hiszik a jámborok,
 Hogy mi bennünk rettentő nagy
 Vitézi kedv háborog;
 Hogy udvarunk határin túl
 Mind e nyakas
 Harsány kakas
 Nagy, véres csatára indul.
 Pedig megyünk csupán enni,
 Nem hódítani — csak esenni.

BUNDÁS BÚJA.

(Képpel a czimlapon)

SZEGÉNY Bundás! Bizony nagy az ő bújánata. Messzire hallatszik fájdalmas vonítása az erdőben, de az erdő csak vissza hangoztatja, segíteni nem tud. Nem is segíthet senki, oda van a jó Bundás öröme.

Pedig méltán telt gyönyörúsége három derék kölykében. Mikor ott az erdőszélen őriztea juhokat, gazdája pedig kényelmesen heverészett valahol egy árnyas bokor alatt, Bundás büszkén tanitgatta fiait, miképen kell a bamba birka-sereget együtt tartani, nehogy elkalandozzék az erdőbe, ahol éhes farkas kószál.

— De ti is vigyázzatok, most még ne menjetek oda. Majd ha nagyok lesztek, szembe fogtok szállni a gonosz ellenséggel, úgy mint én tettem már akár hányszor. De most még maradjatok szépen melletttem.

Nem is érné a fiatalokat sok baj, ha mindig szót fogadnának. De nem teszik. És a bundás fiai sem tették. Mihamar elfelejtették az intést és elkalandoztak az erdőbe. Ott pedig közel ólálkodott egy éhes farkas, lesve, nem férhetne-é hozzá a nyájhoz. S megpillantotta a három fiatal ebet.

— Épen kapóra jöttetek elém! Belőletek épen olyan veszedelmes ellenség válnék, mint az anyátok. De most még bírok veletek. Legalább egy pár ellenségemet elpusztítom.

Rájok rontott és kettőt mihamar agyon mart. Már a harmadikat is fojtogatta, mikor a nagy sivalkodásra oda sietett Bundás és bőszen rontott a fenevadra. De ez nem várta meg, hanem megfutott, beérve azzal, hogy ennyi kárt tett az ellenségben.

Szegény Bundás nem üldözte, hanem sietett a fiaihoz. Össze szedte őket, remélve, hogy majd felocsudnak. De biz az nem történt. Hiába nyaldosta, dédelgette őket.

A kettő nem mozdult, agyon volt marva, halállal lakolt engedetlenségeért. Csak a harmadik simult oda félénken, reszketve anyjához.

Ezért busult szegény Bundás. És ezért nem lehetett a baján segíteni.

Oda jött a juhász-gazda is és hamar kitalálta, mi a baj. Ő is sajnálta, de bele kellett nyugodnia.

— Már megesett, szegény Bundás, mind hiába. Ezeket eltemetjük, a harmadikra pedig majd jobban vigyázunk. És ha élénkbe kerül az a gonosz ordas, majd megfizetünk neki.

Nem is tanácsolom az ordasnak, hogy Bundás elébe kerüljön. Mert az bizonyos, hogy a bőrével fog megfizetni.

EGY SZÉP BÁBU TÖRTÉNETE.

— Elbeszéli ő maga. —

(Harminezöt képpel.)

(Vége.)

TÖNKRE ázni, csuffá lenni keserves dolog, de azért tudom, hogy az én helyemben akárki is úgy okoskodott volna, hogy ami nagy baj, az bizony nagy baj, de hát mégis jobb, mintha még nagyobb volna. Már pedig végkép oda veszni, bele fulni a vízbe, az bizonyosan még sokkal nagyobb baj lett volna. Okosan tehát csak úgy okoskodhattam, hogy mégis csak jobb elázottan is kimenekülni.

Pedig, majd meglássátok, nem igen volt igazam. Mert nagyon szomorú dolgokat kellett aztán megérem!

De akkor, amint szerencsésen kimenekültem, egyelőre nem gondoltam egyébire, csak arra, milyen jót tett velem az a kedves jó Emilke, hogy megmentett. Az igaz, hogy oda csaptak a földhöz és rám se néztek; de ezen nem csodálkozhattam, mert

olyan lucskos állapotban nem is voltam öibe való. Aztán ott a puha fűvön kényelmesen fekhettem, az áldott napocska jó melegen rám sütött és megszáritott. Mikor Anikó és Emilke végre fölkerekedtek hogy haza menjenek, Emilke megpillantott.

— Hát a szegény Melindát nem viszed? kérdé.

Anikó fitymálva nézett rám, ami valóban nem volt szép tőle, mert hiszen az ő vigyázatlansága okozta az én bajomat. Aztán így szólt:

— Ezzel bizony már nem érdemes vesződni. Tönkre ment egészen.

— De ha már megmentettem, csak vigyük haza.

Anikó kezébe sem akart fogni, a szivtelen! De Emilke fölvettem és haza vitt. Otthon Anikó azonnal Muffit és Viczát vette elő, de a jó Emilke csak oda vitt engem is megint hozzá.

— Fogd már no... már nem néved... csak nem fogom én gondját viselni a bábudnak?

— Hát minek hoztad haza? Maradt volna ott!

Milyen roszul esett ezt hallanom! Még csak nem is sajnált! De Emilke meg is mondta neki.

— No már tudod Anikó, ez mégsem járja. Eleinte úgy szeretted, hogy rá sem néztél a többire, most meg nem gondolsz vele.

— De mikor olyan csúfá lett!

— A fürdő nem vált javára, az igaz. De hát csak épen úgy el lehet vele játszani. Gondold csak meg, hogy a mamád mily drágán fizette meg!

— Jól van no, hát csak tedd le. Nem bánom, ha itt lesz is.

Ebből előre tudhattam, hogy ezentul nem lesz valami fényes állapotom. Bele törődtem ebbe is, mert be kellett látnom, hogy nem vagyok többé olyan szép, mint azelőtt voltam. Be kellett érnem azzal is, hogy legalább mégis ott vagyok Anikó kedves játékszerei közt, ha magam nem vagyok is neki többé valami nagyon kedves.

De mennyire nem voltam kedves! Engem félre taszított, Muffit és Viczát pedig ölébe vette és dédelgette, játszott

velök, aztán bele fektette a szép kis baba-
ágyba, mely eddig az én pihenő helyem
volt. Én többé nem kerülök oda, nekem
már csak a pusztá kemény földön van
helyem!

Igy forog a sors kereke! Még nem
rég hetykén beszéltem Muflival és Viczá-
val, mikor ők busultak és aggódtak; most
már ők néztek rám gunyosan és szána-
kozva. Hej! — csak soha ne is bizakodjék
el senki a szerencséjében!

Ott a sarokban, félre taszítva, meg-
vetve feküdtem egész este, egész éjjel és
még másnap is. Volt bőven módom újra
elgondolkozni, mennyivel okosabban gon-
dolkozott még ott a ládában az a szerény
kis bábu-testvérem, aki azt kívánta ma-
gának, hogy valami egyszerű, de jó és
kedves leánykához jusson. Az bezzeg
megbecsüli, nem ejti veszedelembe és nem
fordul el tőle mindjárt, már csak azért
sem, mert nincs ám miben válogatnia.
Mig én, aki pompás helyre jutottam, csak
szeszély tárgya lettem és csak addig
voltam jó, amig hozzá illetem a pom-
pához!

Harmad napra azonban mégis újra
kezdett éledni a reménységem, hogy talán
csak jobbra fordul még a sorsom. Anikó
a kertbe készült, és mert jól tudta, hogy
ott sem fog sokáig egyféle játékkal elmu-
latni, így szólt:

— No... kiviszem magammal az
egyik bábút... de melyiket? Még ott
találom felejteni s ha eső jön, megázik.
Kár volna Muflióért vagy Viczáért...
kiviszem ezt a csuf Melindát.

Fölkapott és mindenféle szerszámok-
kal együtt kivitt a kertbe. Az nem valami

nagyon híres állapot volt nygán, hogy
csak azért vitt magával, mert engem már

nem féltett. Azt sem bánta, ha kint felejt
és megver az eső. Az igaz, hogy rajtam
már sokat nem is ronthatott. De mégis
nagyon lealázó volt ezt hallanom. Utol-
jára mégis csak bele törődtem, mert végre
is még jó voltam valamire. Ha csak szük-
ségből is, de rám került a sor.

Persze, csak olyan is volt ez a kerti
sétám, hogy kevés gyönyörűségem telhe-
tett benne. A mint kiértünk a kertbe,
Anikó egy ideig ide-oda sétálgatott,
keresve, mivel mulathatna legjobban.
Volt neki külön kis kertecskéje, abban
öntözgette a virágokat, söpörgette az
utakat, engem pedig ledobott a földre,
hogycsak ugy nyekkentem belé. Bezzeg
azelőtt nem így bánt velem, hanem szé-
pen, gyöngéden fektetett le, még pedig
előre gondosan kikeresett árnyékos, puha
helyecskére. Most azt sem nézte, hova dob.
Hajh! — keserves volt ez, de hát a szeren-

nyan, hogy
engem már

csétlenségben nem szabad nagyon finyás-
nak lenni s én is nyugodtan türtem, várva,
hogy majd rám kerül a sor, majd újra elő-
vesz és játszik velem.

De ezt ugyan hiába vártam. Egy
ideig locsolgatta a virágait, aztán tisztog-
gatta az utakat, aztán virágot szedett és
dalolgatva bokrétát kötött, aztán... nem
láttam, nem hallottam semmit. Elment, ott
felejtett, vissza sem jött értem.

Busan, szomorkodva feküdtem ott.
Beesteledett, éjszaka lett s nem vitt haza
senki. Eső nem esett ugyan, szép csilla-
gos volt az égbolt, de ez nem vigasztalt.
Hátha örökre itt felejtene!

Másnap reggel azonban megint csak
előjött az én jószívű megmentőm, Emilke.
Amint ott sétált a kertben, rám talált,
fölvett és oda vitt Anikóhoz, aki Muffit
és Viczát sétáltatta.

— Nézd, megtaláltam a bábút, mondá
Emilke. Bizonyosan ott felejtetted.

Anikó megvetőleg nézett rajtam
végig.

— Az ám, csakugyan ott felejtettem
tegnap Miattam akár ott is maradhatott
volna.

— No, már ez kegyetlenség. Ugyan
mért veted meg szegényt annyira? Hiszen
ez volt a kedvenczed!

— Persze hogy az volt, de akkor új
és szép volt. Most már tönkre ment; lát-
hatod, milyen förtelmes. Kár is volt
kihuzni a vízből.

— Bizony inkább ki sem huztam
volna, ha tudom, hogy csak ennyire be-
csülöd. Azt hittem, még örömet okozok
neked.

— Nem értesz te ahhoz, Emilke.
Már ugyan hogy telhetnék örömed ilyen
szinehagyott, mocskos bábuban? Képzeld
csak, ha eljönnek hozzám Lórika meg
Aranka az ő szép bábuikkal és meglát-
ják, hogy ilyen csuf jószágot tartogatok,
mekkorát nevetnek rajtam! Ez már csak
nem mulatságos.

Bármennyire el voltam keseredve,
kénytelen voltam belátni, hogy ebben van
egy kis igazság. Az a Lórika és Aranka bi-
zonyosan szintén valami afféle kényes uri
leánykák. Milyen szégyen lesz, ha meglát-
nak! Ezt belátta Emilke is. Egy ideig
elhallgatott, de aztán megint csak meg-
szólalt:

— Hiszen az igaz... de hátha még
lehetne segíteni rajta?

— Ugyan hogy?

— Tudod, van nekem egy festékes
ládám... újra kipingálom szépen.

— Nem segítsz már ezen. Most még
inkább tönkre ment, mint a minapában.
Pedig akkor sem valami nagyon segítettél
rajta.

— No, azért mégis megpróbálhatjuk. Legalább az is egy kis mulatság lesz, amíg pingáljuk.

Ezmártetszett Anikónak. Csakugyan mulatságos lesz. Rögtön besétáltak tehát

a házba és munkához láttak. Jaj, de milyen munka volt az! Bár csak bele se fogtak volna! Mert a jóakarát is csak bajt okoz, ha nehéz dologba értelem nélkül fog bele!

Emilke előhozta a festékes ládáját. Anikó az ölébe fogott s először is nagy tanácskozást tartottak, milyenre pingáljanak. Emilke úgy vélte, ha szép pirosra fest, akkor megint egészen ép és egészséges leszek.

— Dehogyan lesz! veté ellene Anikó. Nem illik már ennek a piros szín az arczára. Inkább fessük be egészen halványra, mint a nagy betegeket.

— Azt megtehetjük majd aztán is. Először próbáljuk meg, hogyan fest, ha pirosra festjük.

Neki fogott tehát és mázolta rám a piros festéket derűre-borúra, még a szememet is vörösre festette. Persze, mikor ezzel elkészült és megnézték, hát nagyot kacagtak.

— Jaj, de förtelmes! szólt Anikó.

— Így nem valami gyönyörű, az már bizonyos, mondá Emilke. No, de sebaj. Most hát bepingáljuk fehérre.

De ezzel aztán végkép megadta nekem! A fehér festék nem volt elég erős és vastag, hogy keresztül ne ütkezzék rajta a vörös. Így már igazi maskara lettem.

— Mondtam, hogy nem használ már ennek semmi! szólt Anikó. Ezzel többé nem is játszom.

És félre dobott a sarokba.

Emilke és Anikó aztán kimentek és mulattak; hogy mivel, nem tudhattam. Egyszerre azonban megint csak ott termett mellettem Anikó és vitt magával. Megörültem, azt hittem, mégis csak megszánt. Nem sejtettem, hogy utolsó utamra indultam!

Igenis, a legutolsóóra! Amint kiértünk a kertbe, láttam, mivel mulatnak. Czéltábla volt kiállítva az egyik hosszú utra. Emilkének volt ijja, voltak nyilai, czélba löttek. És rettenetes! Mihamar megtudtam, minek hoztak elő engem! Anikó oda helyezett a czéltáblára s így szólt:

— No, legalább még egyszer utoljára szolgálj a mulatságomra.

És mi volt ez a mulatság? Az, hogy czélba lövöldözött reám! Szembe állt velem és látnom kellett, mint fessziti az ijű hurját, mint pattantja el a nyilat!

Még csak abban bizakodtam, hogy nem fog eltalálni, mert nem ért a nyilazáshoz.

Eleinte nem is talált. A nyilak hol jobbra, hol balra, hol a hátam mögé röppültek s Emilke, ki ott ült a fűben és Mufflit tartotta az ölében, nagyokat nevetett.

— Hiába nevensz, majd bele tanulok!

És hajh! — bele is tanult lassanként. Egyszerre csak a fejem mellett furódott egy nyíl a célzóablába.

— Csakugyan, már közel jársz hozzá, szólt Emilke.

— Majd el is találom.

És a következő nyíl csakugyan a mellemben furódott. Nagy volt az Anikó diadala és még nagyobb kedvvel folytatta a nyilazást, jó mulatságnak találta ezt a kegyetlen játékot. Egy másik nyíl az arczomba furódott, aztán mindig több-több talált s végre egészen tele voltam spēkelve. Ekkor megelégték a játékot s Emilke félig busan mondá:

— No, most már csakugyan vége van. Most már csak el kell temetni.

— Az jó lesz, szólt Anikó. Temesük el. De hátha a kertész majd valamikor véletlenül kiássza?

— Hát tegyük máglyára és égessük el.

Ebben megegyeztek. Zsebkendőből függő ágyat csináltak, arra mint elvérzett

halottat ráfektettek és vittek a kert tulsó sarkába, a hol a fák alatt könnyebben szedhettek össze száraz galyat. Szép pázsitos helyet választottak ki a máglyának s Emilke szorgalmasan hordozta össze a száraz galyat, mialatt Anikó elbucszott tőlem. Az utolsó perczig reméltem, hogy megkegyelmez, nem fog kegyetlenül elégetni engem, kit annyira szeretett.

De hasztalan volt a reménykedésem, mert így szólt hozzám:

— Lásd, te szegény Melinda, így jár, a kinek csak a hiu szépsége van meg. Mikor többé nem szép, nem ér semmit. Csak röstelleném, ha valaki tudná, hogy ilyen förtelmes játékszerem van, azért semmivé köll lenned. Mert én elpusztítom,

ami engem boszant. Minek kerültél hozzám!

Minek bizony! És magam kívántam! A máglya össze volt rakva, rá fektettek.

— Az ám, csakhogy nincs mivel meggyújtani, szólt Emilke.

— Hát most hagyjuk itt, ugy is ozsonna ideje van. Majd azután hozunk gyújtó szert és elégetjük.

Ott hagytak a máglyán végső szomorúságban. S ekkor egy szelid kis fülemile szállt oda és kérdé, mit csinállok?

— Készülök a tüzhalálra! Szomorú ugy-e? Elmondom neked és te mondd el majd mind ugy másoknak, amint én elmondtam, mi történt velem. És szállj amoda a fára, onnan nézd, mi lesz még velem és te fejezd be az én szomorú történetemet.

* * *

Kis madár az ágon csicseregve busan zöngicsél. A szép bábu történetét mondja el azon módon, a szegény bábu szavaival. És aztán így végzi:

— Szegény csuffá lett szép Melinda! Csakugyan betelt az ő sorsa. Mikor elme-

sélte bus történetét, a végén már nem is kívánta, hogy kegyelmet kapjon. Büszkén hivalkodva akart élni s érezte, hogy elérte a büntetése.

Este felé Anikó és Emilke előkerültek és végre hajtották a bábut a halálos

ítéletet. Emilke gyújtotta meg a máglyát. Oda térdelt melléje, hogy igazgassa tüzét és oda tologassa az égő bábut, a hol legjobban fogja a láng. Anikó pedig oldalt állt és nézte.

Játékból csinálták, de azért elkomolyodtak mellette. Csakhogy Emilke is más okból, Anikó is más okból.

— No, nem bánom, ha elhamvad ez a szegény bábu, szólt Emilke. Vagy háromszor megmentettem, de mindig csak rosszabb dolga lett. Hát inkább ne is legyen.

Anikó megrándult, mint aki nem egészen jól érzi magát. Aztán szokatlanul szelíden mondá:

— És én voltam az oka, ugy-e? Nem viseltem jól gondját, kegyetlen voltam hozzá.

már nem is
jon. Büszkén
e, hogy elérte

ke előkerül-
oun a halálos

g a máglyát.
szgassa tüzét
ut, a hol leg-
pedig oldalt

zért elkomo-
Emilke is más

elhamvad ez
e. Vagy há-
mindig csak
akább ne is

nt aki nem
án szokatlan-

oka, ugy-e?
egyetlen vol-

— Már ami igaz, az igaz, felelé Emilke. Nem szeretnék a játékszerez lenni. És a mamád helyén én nem is vennék neked játékszert, mert nem tudod megbecsülni, nem szereted, pedig még a kedves, csinos játékszert is lehet szeretni.

Anikó nem haragudott meg. Inkább sajnálta amit tett s igazat adott Emilkének.

Mikor a máglya egészen elégett, gödröcskét ástak és oda bekaparták a hamut, aztán betemették. Emilke pedig egy vékony deszkából fejfát faragott, oda helyezte a sirra és így szólt:

— Holnap majd ráirom: »Itt nyugszik a szép Melinda, aki korán szomorú

véget ért, mert Anikónak kedvence volt.«
Jó lesz?

— Jó! felelé Anikó. Jó, mert igaz. A hányszor ezt olvasni fogom, eszembe fog jutni, miképen ment tönkre a szép Melinda.

— És aztán?

— Aztán mindig arra fogok gondolni, hogy vigyáznom kell, nehogy megint

ugy szegyenkezzem magam előtt, mint a mikor szegény Melindát elégettük.

Csöndesen ballagva besétáltak a házba.

És a szép Melinda története, úgy látszik, nem hiába esett meg. Anikó azon-
tul nem bánt oly szilajul, gondatlanul játékszereivel, hanem megbecsülte.

Gyakran kísértelt azután is a kertbe, s magával hozta kedvenceit: Muffit, Viczát és a Bibi cicizát. De ezeknek soha sem lehetett panaszuk urnőjük ellen, szé-

pen megsétáltatta őket, és ha valami olyas játékba fogott, a melynél kedvenceit baj érthette volna, óvatosan félre tette őket, nem is felejtette kint éjszakára.

És amint a játéknál megszokta a gondosságot: gondos, figyelmes lett aztán egyéb dolgokban is és mindenki örült neki, mindenki még jobban szerette, hogy nem az a szeszélyes, makranczos leányka többé. Ő pedig elgondolkozva mondá:

— Ezt annak a szegény Melindának köszönhetem, ő térített a jó utra!

LÉKES LADIK.

*HÚZZAD, húzzad keservesen,
Hogy ladikunk partra menjen!
Léket kapott a ladikunk, jókorát,
Igy nem megyünk rajta a nagy folyón át.*

*Ide a partra kihozzuk,
Mégfoltozzuk, tatarozzuk.
S ha a léket jól betömtük kátránnyal,
Hajónk ismét játszhatik a hullámmal.*

CZICZA HISTÓRIA.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Vége.)

MICZURKA ezt bolond beszédnek tartotta, mert bő módja volt. Pedig megérdemelte volna, hogy kidobják a házból, olyan torkos lett ez az elkényeztetett fehér czicza. Már e tekintetben sem ütött az anyjára, sem Czirmoskára, akik sohasem loptak semmit. Miczurka, ha kijött a konyhára, bizonyosan kárt tett; néha a lábasból is elcsente a húst, pedig torkig jóllakhatott, annyit adott ennie Ilonka. Bent a szobában sem viselte jól magát. Ilonka öcsse, Palika, gyűlölte a nyalakodó macskát, mert az sokszor itta meg előle a tejcskét, vagy lenyalta a vaját a vajás kenyéréről, és mindig még ő kapott ki, nem a gonosz czicza! Néha még az ebédnél is ott settenkedett a ravasz állat, és bámulatos ügyességgel ütötte le Palika villájáról a falatot s aztán elugrott és megette.

Ilyenkor mindannyian nevétek Palit, aki majd oda volt mérgében.

De még jobban járta meg a cziczával.

Divatra kapott a fiuknál a selyemtenyésztés. Egy napon Palika büszkén mutat Ilonkának husz selyem-hernyót és azt mondja:

— Látod Ilonkám ezeket a hernyókat? Ezeknek a gubóiból kapsz majd selyemruhát.

— Kevés ahhoz husz gubó, Palikám! nevetett Ilonka.

A kis fiu azonban erősen vitatta, hogy igen is elég lesz, és Ilonka ráhagyta. Valahányszor eteté a hernyóit Palika, mindannyiszor mesélte testvérének, milyen szép lesz az a ruha.

Már jó nagyocskák voltak a hernyók és Pali gyönyörködve nézte őket. A mellette doromboló Miczurnak is megtetszett az a fehér valami, ami a zöld leveleken mászkált. Kóstolólul egyet bekapott — és

tránnyal,
ullámmal.

nevezték Pa-
pen.

meg a czi-

nál a selyem-
lika büszkén
m-hernyót és

ket a hernyó-
kapsz majd

abó, Palikám!

ösen vitatta,
nka ráhagyta.
nyóit Palika,
vérének, mi-

ak a hernyók
őket. A mel-
s megtetszett
öld leveleken
ekapott — és

mire Pali észrevette, már ötöt a gyomrába gyúrt.

Pali jajgatott, de Ilonka vigasztalta.

— Ne busulj édesem, ha nem futja ki ruhának, kötényt csináltatunk belőle.

Hogy történt, hogy nem: másnap a cicza megint megdézsmálta a hernyókat. Már csak tiz volt a katulyában.

— Sebaj! — nyugtatá meg Ilonka — ha nem elég köténynek, zsebkendő lesz belőle. Az ám, zsebkendő, melyet szépen ki fogok himezni piros selyemmel.

Palika már ennek is örült, de nem sokáig, mert mikor néhány nap múlva megolvasta a hernyóit, már csak hatot talált. Palika sirt, amint csak a torkán kifért. Ilonka csitította:

— Ne sirj, majd szalagot csináltatunk a gubókból, a szalag is ér valamit.

Csakhogy abból sem lett semmi, mert mikor már befonták volna magukat a hernyók, Palika nyitva felejtette a katulyát és a macska a selyem szalagot is megette — azaz mind a hat hernyót felfalta.

Pali akkorát ordított, hogy össze futottak a házbeliék; de hiába volt minden, a hernyók oda voltak és velök együtt a szép ruha, kötény, zsebkendő és szalag... és hegyébe még mindenki nevette és jó tréfának is tartották.

A macskának nem esett semmi baja.

De egyszer csak olyan gonosz csinyt követett el, hogy csufosan számúzték a szobából.

A dolog úgy történt, hogy Ilonka a születése napjára gyönyörű kanári madarat kapott a nagynénjétől. A kis leány egész boldog volt bele, mert már régóta kívánt magának egyet. Örömeiben kivette a ma-

darat a kalitkából, nézegette és elgügyögött vele, mint valami kis babával. A kanári szelid volt, egész bátran ült rá a kis leány kezére és apróka sárga fejével bölintgatott, mintha értené a hozzá intézett beszédet.

Egyszerre Ilonka rémülten sikoltott fel... a macska, a kire senki sem gondolt, hirtelen rá szökött, elkapta a madarat és az ablakon kiugrott vele az udvarra. Mire elvették tőle, a kanárinak vége volt.

Most nem volt szabad többé a szobába mennie. A konyhából meg a szakácsné verte ki, mert olyan pákosz volt. A cselédek üldözték, verték, a hol csak érthették, és így Miczurka a padlásra szorult — oda menekült. Ott is éhen vészett volna, ha Czini és Czirmos meg nem sajnálják és nem visznek neki eledelt.

— Tanulj egeret fogni, inté az anyja; akkor másutt is befogadnak, meg ha — leszokol a lopásról; sőt meg is becsülnék. De Miczurka erre azt felelte, hogy biz' ő nem született egérfogónak és nem törődik vele, szabad-e a hust elvinni vagy sem. Nem parancsol neki senki ezen a világon!

Egyszerre, hogy Czirmos egy pár tyuklábat hozott föl neki a padlásra, Miczurka azt mondá neki:

— Soha se fáraszd magad e hitvány falattal. Nem szorultam én arra, kaphatok én jobbat is.

— Ugyan mit?... kérdezte Czirmos; hisz itt nincs egyéb régi cipónél s egyéb vásott lim-lomnál. Üveget pedig csak nem ehetel, egérhus meg nem köll.

— Nem is azzal élek én, felelt Miczurka hetykén, hanem más egérből.

Nézz csak le a szomszéd kertbe, majd meglátod.

Hát biz ott sétált nagy begyesen egy kotló, utána pedig egy csapat csirke.

— Mi ütött hozzád?... Tán csak nem bántod ezeket? — kérde Czirmos megrökönyödvé.

— De csakis ezeket, felelt Miczurka; pompás a húruk, mondhatom.

— Vigyázz magadra, mert itt könnyen megjárhatod! — inté Czirmos; de ha te ilyen gonosz vagy, feléd sem nézek többet.

— Bánom is én! mondá Miczurka; csak azért sem eszem én egeret, ha csibepecsenyéhez juthatok. Hogy neked tetszik-e, vagy sem, azzal én nem törődöm.

Miczurka tehát mindennap elcsipett egyet-egyét a kotlós csibéi közül. A szomszéd-asszony mérgeződött, a kotlós busult, mindketten lesték a tolvajt, de csak nem tudtak ráakadni. Minden este hallotta Miczurka a szomszédasszonyt panaszkodni és mérgeledni, ha megoldvasta a csibéit, de azért nem hagyta abba, amíg csak az utolsót is föl nem falta. Ez az utolsó pedig egy kokin-kakas volt, a szomszédasszony kedvence. Mikor ez is eltűnt, jajszóval siratta végig az egész udvaron.

— Jaj, a kokin-kakasom! Ki bántotta, ki bántotta, az én aranyos kis kokin-kakasomat? Agyon ütöm a gaz tolvajt!

Persze, erre a biztatásra nem jelentkezett senki. Miczurka pedig, hogy az udvarról elfogyott az elemózsia, a padláson keresett, csakhogy a szomszéd padláson, ahol a galambok be- és kirepültek. A szomszéd most rémülten látta, hogy

valaki a galambjait kezdi pusztítani, mint azelőtt a csibéket.

Csakhogy András bácsival nem lehetett sokat tréfálni.

— Görény, vagy róka jár itt, gondolá; és felállított egy csapdát. Még az nap került bele Miczurka, amint megint galambot ment lopni.

— Te vagy a zsvány? — mondá Andris bácsi; meg is adod az árát a torokosságodnak. Hiába kunyorálsz, nincs kegyelem!

És Miczurkát minden teketória nélkül egy csapással agyonütötte. Hanem az is igaz, hogy megérdemelte a büntetést. Mikor Czirmos hallotta, mi történt a testvérével, így sóhajtott fel:

— Ki hitte volna, hogy Miczurka, kit kicsi korában a szobában kényeztettek, majd a padláson végzi nyomoruságban az életét, míg én, ki a padláson nyomorogtam, még a szobába kerülök!

És Czini, a mamája, miután jól kisorsította magát, így szólt végre:

— Így jár, aki nem fogad szót, és nem akar jó uton járni!

Én pedig azt mondom, hogy mivel már az egyik hősöm elpusztult András bácsi büntető keze által, a másikról pedig nincs mit beszélni — vége a mesének is, mely csak eddig volt és nincs tovább.

KÉPREJTVÉNY.

Megfejtések, megfejtők és Forgó bácsi postája a jövő számban.